

Den lycklige bondgossen

För många år te- ba - ka va' jag en li- den
 påg. Den gamla a- be - cet-tan gick trögt uti min
 håg. På pär-men sto en ha - ne, han
 värp-te titt en päng, men va' jag in - te
 vil - lig så fick jag li- te däng.

En gång i marknadsgåva fick jag en frågebog.
 På denna myckna läsning blev jag slätt inte klog.
 Jag läste så det skrällde, till husförhör jag kom,
 men liaväl sa prästen att jag va lia dum.

Och när jag gick och läste så fick jag stå te skam.
 för prästen han sa te mej: Du slipper inte fram.
 Jo fram, så sa jag, ska jag, och rev mej i mitt hår,
 men prästen ville annat, och jag fick gå två år.

Och prästen pekte på mig och frågte: Vad är det?
 Min farses ludna hua, sa jag och nästan grät.
 Vad haven I läst över, kom hit och låt mig se!
 Vi kommit till sju-åttonde, där är vi påga ve'.

Sen kom jag ud och tjena och bonnen han va tvär
 när jag la selen bagvänd på hanses röa mär.
 Ja, I ska genast få ed som I vill ha, sa jag,
 och så jag vände selen och så va allting bra.

Och när jag gick te kyrkan med söndagsklärna på
 då fick jag syn på Nilla som snett uppå mej så.
 Hon dro så milt på mungen, och jag, jag grina me,
 och snöd mej i min näsduk me kongens konterfej.

Och sen gick jag te Nilla och bad om en dryck vann
 och så jag frågte henne om inte jag va grann.
 Hon ble i sitt ansikte så rö som bara blo,
 men ad hon ville ha mej, jag liaväl försto.

Sen träfftes vi på marknad, där ga jag 'na en ring,
 och nåna sockergrisa i brev me läsning kring.
 Och snart vi hållde bröllop i jämna fyra da,
 och aldrig i min livstid jag nånsin vatt så gla.

När bröllopet va över då ble de anned å,
 och där ble andra visor och där ble anned schå.
 En stua full å unga, ett faselians gny
 så både jag och Nilla vi finge huebry.

Nu är jag nöjd för hemmansbiden äger jag ju säl,
 och vet, korn och havre och råg te bagemel.
 Så att jag alltid eder mitt brö förutan krus
 – och attan styver över, det bler te lite snus.

Nils Petter Erlén